

KENDİNİ ARAYAN
ROBOT

The title is presented in two lines. The first line, 'KENDİNİ ARAYAN', is in a simple, hand-drawn sans-serif font. The second line, 'ROBOT', is in a much larger, bold, blocky sans-serif font. The letter 'O' in 'ROBOT' is replaced by a detailed gear icon. The letter 'B' also features a gear icon within its counter. The letter 'T' has a small antenna-like structure on its top right. The entire title is surrounded by various decorative elements: small starbursts, line-art robots, and question marks. Specifically, there are two line-art robots at the top corners, one at the bottom left, and one at the bottom right. There are also several question marks, some with small gears attached to them, scattered around the bottom of the word 'ROBOT'. The overall style is playful and illustrative.

Kendini Arayan Robot

Ümmü Gülsüm Kaya

Genel Yayın Yönetmeni: Hayati Bayrak

Yayın Yönetmeni: Enes Celep

Editör: Feride Sönmez

Mizanpaj: Esad Abdullah Uzun

Görsel Tasarım: Ahmet Melih Karauğuz

Kapak Tasarımı: Rümeysa Gedik

Genç Hayat: 282

1. Baskı: İstanbul / Ekim 2026

ISBN: 978-625-447-187-2

© 2026 Hayat Yayıncılık İletişim Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Ticaret A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Baskı: Alioğlu Matbaacılık

Matbaa Sertifika No: 45121

Molla Gürani Mahallesi Oğuzhan Caddesi No: 15

Yuvam Apartmanı Kat: 3 Daire: 5 34093 Fatih / İstanbul

0 (212) 613 11 00 | www.hayat yayinlari.com

ÜMMÜ GÜLSÜM KAYA
KENDİNİ ARAYAN
ROBOT

Ümmü Gülsüm Kaya

Şanlıurfa'da doğdu. Çocukluğu, şehrin tarihî sokaklarında ve evlerinde, o evlerin kendine özgü kokusuyla geçti.

İlköğretim Matematik Öğretmenliği Bölümünden mezun oldu. Çocukluğundan beri hayal kurmayı, içinde herkesten saklı dünyalar oluşturmayı sevdi. Bir hocasının vesilesiyle yazmaya başladı.

Bir çocuk annesi olan Kaya, Şanlıurfa'da yaşıyor ve matematik öğretmeniği yapıyor. Çocuklarla vakit geçirmeyi ve onlarla sohbet etmeyi çok seviyor. Bu sohbetler hem kendisini hem de yazarlığını besliyor.

İlk çocuk kitabı Kendini Arayan Robot – Pilbot'ta özdeğer, dostluk ve affetme temalarını merak ve mizahla buluşturuyor.

Ön Söz

Selam çocuklar!

Ben otuz bir yaşında bir matematik öğretmeniyim. "Otuz bir yaş mııı? Ovvvss..." demeyin hemen. Çünkü çoğu zaman ben de sizin gibi takılıyorum.

Mesela dondurma yerken oğlumun burnuna değdiriyorum. Yağmurdan sonra biriken suya zıplayıp üstümü ıslatıyorum.

Annemin misafirlerinin yanında uzun uzun oturup sırf işlerimi yapmamak için saatlerce onları dinliyorum. Tıpkı sizin ödev yapmamak için

misafirlerin yanından ayrılmadığınız gibi... Pardon yaa... Burayı açığa vermesek iyiydi. 🤔

Çocukken işler karıştığında (sınavdan düşük alınca, sofrayı toplamam gerekince, odamı dağıtınca) ben de sizin kaçtığınız yere kaçırdım. Neresi olduğunu tahmin edersiniz bence... Yazmayalım şimdi burada.

Biraz orada takılınca bütün sorunlar çözülür, ben de rahat rahat çıkardım. Bir tek ben böyle şeyler yapmamışımdır herhâlde, değil mi?

Ayrıca kedileri çokook severim. Çok tontikler, pufur pufurlar valla... Çocukken Yaramaz ve Kral adında iki kedim vardı. En yakın kankilerim onlardı. Okuldan gelince beni kapıda karşılar, uzun uzun miyavlayıp bir şeyler anlatırlardı. Ben de söyledikleri her şeyi anlıyormuş gibi yapıp onlara kafa sallardım. Aslında evden kaçmayıp biraz daha bizimle kalsalardı, insan gibi konuşmayı öğretecektim. Ama olmadı... Kedi diliyle yetinmek zorunda kaldılar. Olur böyle şeyler...

Dört yaşında Muhammed adında kıvırcık, yani epey kıvırcık saçlı bir oğlum var. Hayatımın büyük kısmı onun sayesinde aksiyon filmi gibi geçiyor. Annelerin arka koltukta, çocukların ön koltukta oturması gerektiğini düşünen çocuk

grubundan... Anlarsınız işte... Bir de sizin yaşlarınızda yeğenlerim ve okuldayken dibimden hiç ayrılmayan öğrencilerim var. İşte kitaplarıma ilham veren ekip tam olarak bunlarr!

Şimdi buradan, tıpkı televizyon programlarındaki gibi birkaç kişiye teşekkür etmek istiyorum.

İhim... İhim... Öhömm...

Önce beni her zaman destekleyen biricik eşim Abdullah abinize...

Sonra Muhammed'e sevgiyle bakan ve bana kitaplarımı yazacak zamanı kazandıran canım anneme...

Bir de içimdeki çocuğun hâlâ büyümediğini fark etmemi sağlayan hocam Büşra Ümmühan'a...

Hepinize gönülden teşekkür ederim.

Eğer Pilbot'u okurken, "Aaa, bu tıpkı benim valla!" dediğiniz yerler olursa bana mutlaka yazın. Yazacaklarınızı gerçekten çok ama çok merak ediyorum.

Şimdi sıra Pilbot'ta...

Kendini Arayan Robot

Umarım onunla ve Beril'le çok güzel bir dostluk kurarsınız.

Size kucak dolusu sevgi gönderiyorum.

İyi okumalar!

Ümmü Gülsüm Kaya

Instagram: **@ummugulsum.cocuk**

Bakın Görün Görevimden Kaçmıyorum

"Dı dı dı dın! Dı dı dı dın!"

"Beriiil! Kızımım!"

"Dı dı dı dın! Dı dı dı dın!"

"Beriiiiiii!"

"7.00 mi? Olamaz, geç kaldım!"

Beril, en az beş defa ertelediği alarmin sesiyle (nihayet) yerinden fırladı. Öyle hızlı kalktı ki, yorganını da beraberinde götürdü ve kendini

bir kedi gibi yatağın ucunda denge sağlamaya çalışırken buldu.

Kalbinin atış sesi alarmdan daha yüksek çıkıyordu. Çünkü asıl tehlike şimdi başlıyordu.

İlk ders, sert bakışlı ve gözünden hiçbir şey kaçmayan Şaziye Hoca'nın dersi idi. Öyle bir öğretmendi ki okulun kedisi onu görünce tırnaklarını içeri çekip uslu uslu otururdu. Sınıfa her girişinde sanki görünmez bir rüzgâr eser, kız öğrencilerin saçları "Toplan!" komutu almış gibi hizaya gelirdi. Beril, ödevini evde unuttuğu bir gün Şaziye Hoca sadece kaşını kaldırmıştı. O kalkık kaşlar, Beril'in tam üç gün rüyasına girmişti. Bir de sesi vardı tabii...

Beril yatağını düzeltirken Şaziye Hoca'nın meşhur sesi çoktan kafasının içinde yankılanmaya başlamıştı. Hem de opera konserlerinde "Aaooooaaa!" diye bağırarak sanatçılar gibi.

"Neredesin evladım? Bu saatte okula mı gelinir? Gece oyun oynayıp oynayıp uyumuyorsunuz, sabah da derse geç kalıyorsunuz. Bir daha geç kalanı derse almayacağım valla haberiniz olsun!"

Alarm susmuştu. Beril'i uyandırmaya çalışan annesi de pes etmişti. Ama Şaziye Hoca'nın hayâl sesi, susmaya hiç niyetli görünmüyordu.

Beril irkildi, başını hızla sağa sola salladı.

"Hayır, hayır... Bu ihtimali düşünmek bile istemiyorum. Yetiyeceğim derse."

Hızla nefes aldı ve hesap yapmaya başladı.

"Dersin başlamasına daha on beş dakika var. Jet hızıyla hazırlanıp beş dakikada evden çıksam, sekiz dakika yol, bir dakika da merdivenler sürse... Toplam on dört dakika eder. Kalan bir dakikada da dinlenirim. Tamam, süper! Kesin yetiyorum!"

Ve Beril gerçekten de jet hızıyla harekete geçti. Dişlerini o kadar hızlı fırçaladı ki etrafa sıçrayan köpükler, yüzünde kocaman bir sakal gibi oldu.

Aynaya baktı. O da ne?

Çenesine yayılan köpükler yüzünden minik bir dedeye benziyordu. Gözlerini hafifçe kısıp aynaya yaklaştı. Başını eğdi, kaldırdı; sonra şaşkın şaşkın büktü ağzını.

"Dedeme gerçekten ne kadar benziyordum. Halamlar söylüyordu ama annem, 'Yok valla, bizim tarafa benziyor kızım.' deyip duruyordu. Ama halamlar haklıymış. Allah'ım, tipe bak! Dedemin aynısıyım," diye geçirdi içinden.

Sonra dedesi gibi çattı kaşlarını, sesini kalınlıştırıp:

"Yeter artık yav! Sustur şu çocukları Tevhide Hanım. Kafamı şişirdiler, kafamı!" diye söylendi.

Kendi taklidine kıs kıs gülüyordu ki birden okulu hatırladı. Hızla yüzünü yıkayıp uçarak çıktı banyodan.

Üstünü değiştirme: üç dakika!

Çantasını düzeltme: bir buçuk dakika!

Ve kapıdan fırlama süresi!

EFSANEVİ REKOR: Otuz saniye!

Merdivenleri ikişer üçer inip sokaktan rüzgâr gibi geçti. Okul kapısına neredeyse tam vaktinde yetişmişti ki...

Kapının yanında duran kocaman tabela "Çat!" diye gözünün önüne indi.

"SIRAYA GEÇ KALANLAR İÇİN: BAHÇE GÖREVİ CEZASI"

Beril, ani fren yapan bir araba gibi durdu. Bir ayağı havada kaldı, diğeriyle yere zor tutundu.

"Olamazzz! Bahçe görevi mi? Bunu hesaba katmamıştım!"

Cezadan kaçması gerekiyordu. Bunun için bir saniye içinde belki on farklı kaçış planı düşündü ama sadece biri mantıklı görünüyordu. Öylesine birkaç yaprak topluyormuş gibi yapıp kapıya yaklaşacak, sonra da sessizce okulun içine süzülecekti.

Eline sağdan soldan birkaç yaprak aldı. Amacı arkadaşlarına, "Bakın görün, görevimden kaçmıyorum," havası vermektir.

Bir yandan yavaş yavaş kapıya yaklaşıyor, bir yandan da etrafta onu izleyen kimse olup olmadığını kontrol ediyordu. Tam herkesin işine odaklandığı bir anda zıplayıp kapıdan içeri atladı. Gururla gülümseyip saatine baktı. Saat: 07.14.

Sabahın derse yetişme kahramanı olmuştu. Ama bu kahramanlık sevinci ne yazık ki çok kısa sürecekti. Hızını almış, sınıfa doğru koşarken birkaç saniye sonra hayatını değiştirecek biriyle karşılaşacağını henüz bilmiyordu.

